

Tanja Mandić Rigonat
KAŽI MI KO SAM

L O M

BEOGRAD / MMXXII

copyright © Tanja Mandić Rigonat, 2022

urednik izdanja
Flavio Rigonat

KAŽI MI KO SAM

Prava žena

Mama, visoka si i plava.
Ne sumnjaš u sebe, da li
jesi ili nisi žena.
Prava žena! Ti znaš da to jesi
a da ja to nikad neću biti, kažeš.
Prava ženstvena žena!
Sumnje u sebe smrvila si štiklom
Cipele marke Dior.
Visina 8 cm. Slagana peta.
Mama, ja znam da sam greška.
Kako sam ti se dogodila,
niska, crna, okrugla,
na dijete od puberteta?
Kao grudva snega ledim
se u tvojoj blizini.
I pušim i pijem i otvaram
frižider noću. Svetlo frižidera
hladno je kao tvoje lice.
U frižideru su i šampite i kobasice.
Šta ću pre?
Šampite. Četiri.

Kradem ti karmine i lomim ih.
Kradem ti cipele i krivim im pete.
Kradem ti haljine i flekam ih pivom.
Kradem ti najlonke i cepam ih
na klupi u parku.
U mene se zaljubio jedan slikar,
jedan muzičar, basista u bendu,
jedan glumac. . . Bilo ih je 28
zaljubljenih u mene.
I mogu sad da ti pričam o njima.
Ti imaš 70 godina.
Meni je 50.
Psihologa plaćam 30 evra po seansi.
Pričamo o tebi.
Svetlo u frižideru hladno je kao
tvoj pogled (koji me proučava).
Frižider je prazan.
Pojela sam sve.
I tebe mama jedem, zalogaj po zalogaj,
i ti se smanjuješ.
Sedimo i pijemo kafu.
Kažeš mi da je kafa preslatka.
Ja kažem: Volim slatko, Mama!
Meni je lepa.

(za M. K.)

Komentar:

M. K. mi kaže da njena mama sada ima 80 i da prvi put pričaju o seksu, da je postala mekša, da je otoplila, raskrivila se. Možda da napišem pesmu o mami pegli a ne frižideru? I kaže da nikad nije jela šampite nego baklavice. I kaže da ih je bilo više od 28.

Dečko

Nemam dečka.
Imam čmičak na oku.
Proći će, kažu mi,
ako stavim toplo jaje
ili krompir umotan u
gazu na kapak.
Pomaže i toplo maslinovo
i kantarionovo ulje.
Bapski recepti.
Imam 39, nemam muža,
nikad udavana, nikad razvedena.
Nemam decu,
nemam ni dečka.
Dobro, imam simpatiju.
I baš sam planirala da on
sazna da ja postojim,
kad, pojavio se čmičak.
Kažu mi da je to zato
što me pogledala trudnica
pa poželega dete lepo
kao ja.

Imam stan, veliki.
Ja sam ga kupila.
Terasu sam ukrasila
svetlećim lampionima.
Zvezde žive i svetle na mojoj
terasi 24 sata.
Teraju golubove.
Ispred kućnih vrata
blindiranih,
stavila sam hibiskus
u saksiji.
Čitam da
čmičak prolazi
ako se dugo gleda
kroz ključaonicu.
Ne verujem u gluposti.
Ipak,
gledam.

.

Pred mojim vratima
zastaje mladić,
dugokos i plav.

Živi sprat iznad mene.
Uzima saksiju. Miriše cvet.
Čujem ga kako diše,
i gleda
u moje zatvoreno oko
kroz zatvorena vrata.
Kroz vreme koje stoji
u meni.

(za K. M.)

Komentar:

K. M. bi da promeni ponešto u ovoj pesmi.
Ako je pesma posvećena njoj, valjda ima
pravo da umesto hibiskusa u saksiji raste
limunova trava, i da ima 25 godina a ne 39.

Ego

U njenim pričama čujem
samo JA!

Ja ovo, Ja ono, Ja ovo,

Ja ono. I onda sam Ja. . . ovo, ono. . .

Mitologija njenog Ja širi se.

Priča je sve više, jedna se nije završila

druga je počela, treća čeka u zasedi

da me zgrabi kao mamurluk

ravničarske reke u kojoj su ribe pocrkale

od otrova iz fabrike (ili od dosade).

Gledam u nju, smanjena do vidljivosti

bube.

Zašto ne izujem sandalu i ne bacim

je u njen tanjir supe?

Nešto bi se dogodilo.

Poljubac

Nikada se nisam
usne na usne
ljubila sa nekom
devojećicom
devojkom
ženom.

Samo me je jednom
jedna tako zagrlila
da je prostrujalo
kao da me želi
senzualni frajer.

Ovo mi je poznato,
pomislila sam.

Podelile smo pivo.

Pile iz iste flaše.

Na staklo utisnule
usne.

Rez

Imam pedeset godina.
Ne, nemam ih.
To su brojke.
U ličnoj karti i pasošu.
Stoje pored fotografija
na kojima se ne prepoznajem.
(Da li se iko prepoznaje na tim
fotografijama?)
Ko je ta žena što me gleda
i koja je Ja
za sva službena očitavanja
mene?
Te fotografije
ružne su, deformisane,
izraz lica je glupav.
Ne, to nisam ja.
A ni matični broj se ne slaže
sa onim
što osećam da jesam.

.

Ja imam trideset godina.
I rodila sam prvi put,
jedini put,
jedini put jer porođaj je bio
horor!

.....

U osam ujutru, na ultrazvuku,
rekli su mi da je beba horizontalno
postavljena (to je stručni izraz).
Da je jedino bezbedan za dete i mene
carski rez.
Carski rez.
Carski rez.
Pevam.
Rimujem.

.....

U osam i petnaest
šef ginekologije,
uobražen, sed,
kvrjavom rukom
gnječio mi je stomak i rekao:
Dete je vertikalno postavljeno.
Ovo nije za carski rez.

Ja sam rekla: Ne, moja beba se nije okrenula,
ja bih to osetila.

Pogledao me je prezrivo.

Sestru u tesnom belom mantilu,

crnim najlonkama,

na srebrnim štiklama, molila sam

da mi da moj medicinski karton.

I dala mi je. Ona me je razumela.

Onda sam ponovo otišla da gledam

na ekranu šta se događa u mom stomaku.

Unutra, u meni, bio je život – horizontalan.

E, to je bilo previše.

Za onoga u belom što o trudnicama i bebama

zna sve! Suetni muškarac, šef, pozvao je

studente, njegove reči da potvrde,

na meni da vežbaju dijagnoze!

Okružili su me, dodirivali, pipkali,

a jedna ambiciozna zavukla je

ruku u mene. . .

Prokrvarila sam od njenog dodira.

Vrisnula sam i rekla: Dosta!

Ja odlazim na neko

bolje mesto. Ovo je klanica. Po simsu

vam šetaju pacovi, trudnice ne mogu
prozore da otvore.
Klozeti su vam prljavi i smrdljivi,
posteljina iscepana i flekava,
Vi ste monstrumi! Ovo su devedesete u Srbiji!
Vi ste beli vod smrti.
Vi niste dobrodošlica novom životu.
Niko me od vas više nikad neće dodirnuti.
Imala sam trideset.
Dajte mi moj karton i dalje od mene!
Ja odlazim. . .

Bio je carski rez. U devet časova i devet minuta
devetog decembra, padao je sneg.

Imam trideset godina i bebu
na stomaku što spava
između sisa punih mleka,
velikih toplih sisa koje prvi put
znaju zašto stvarno postoje.
Godinama bile su mamac, poziv
Za muškarace i žene
Da na njih zalepe maštu i pogled,
od moje petnaeste pa do. . .

Ne, ja nemam pedeset.
Imam trideset.
Rodila sam i lepo mi je.
Moja beba me gleda tamnim očima.
U njima je dubina, u njima je svemir.
Ja znam da je ona odabrala mene
da joj budem majka.
Gleda me duša koja je želela moje
telo da joj bude kuća, izvor vode.
Moje oči nebo koje greje.

Prvi put znam šta je to ljubav.
Ona ljubav koja se traži a ne nalazi
u muškarcu kojeg voliš.

Ja želim da budem najbolja ja! I odlepljujem
se od svega što sam bila i mislila da jesam.
Hodam drugačije, mirišem drugačije,
sve osećam drugačije!
Ta bih zauvek da budem.
Ja imam trideset.

Oblaci

Gledaš u oblake,
u njima pronalaziš
oblike jelena,
tigra, kita, delfina. . .
Onda ih i ja gledam
tvojim očima dok
ne razidu se.
Ja u licima ljudi često
vidim lisicu, mačku,
miša, konja, psa,
medveda, jarca, vuka.
Ne znam da li se rođenjem
ili životom dobije taj izraz.
Koja sam ja životinja,
pitam te, kako me ti vidiš?
Neka ptičica, kažeš mi.
Zašto ptičica?
Nežna si i mogla bi da poletiš.
I poleteću, mislim, jednog
dana, gledaću te iz oblaka,
Znam da ćeš me prepoznati.